

פתחה
לספר שמות

6

ספר בראשית – פרוזדור

profesor בראשיתו הוא ספר האבות בדור מעשי אבות סימן לדורותם¹. כל הדגולות וככל ההפארות של האבות היא בכך ששם אבותינו, אבות של עם ישראל, ישראל הם התיכליים, כפי שנמצא ברש"י הידוע: "לא היה צריך להחילה את החורה אלא מיהתך זה לך"², שהוא מזווה ואשונה שנוצרו בה ישואל³. ישראל ואורחותה. ולכן עקב אבינו, שהוא המעבר בין היחידות לצבאות, הוא "בחירות האבות"⁴, מבוגן של חבלית, מטרה, עיקרי, עם ישראל וקרא על שם יעקב:

(3)

ספר שמות – לידת עם ישראל

בפרשנו מוחל לחתולות העיריק: **ליית עם ישראל**, הופעת עם ישראל הממשי והעובדתי. כאן מוגלה האנהנו שלנו: כל-ישראל. בספר בראשית שם ישראל עדרין לא נזכר בשלום זהה, ונכשוו מוחל לחתולות במצויאות עם אלהו. **תיקוים** דברי מהר"ל ב"גנץ ישאל"¹⁰, על ההבחנה שבין קדושת הפרט לקודש הכלל, הנען שלון חז"ק קדושת הכלל, כל הוא קדוש, כלל שהוא אלהו.

יש מקום להלך בקי שוי מדורות קדושה — קדושות האבות — שבספר בראשית — שום שורש קדושת הכלל, לבין קדושת האתחולא של הכלל ממש, סבבש שמוט. הדיברים מוכנים, מיהודיים ומוגדרם, ועם זה גם הם קדושים; כי' שמתברר בפרש "ויהי", שהabayot מתחלבים בינו לבין הבנים נמנים מסדר האבות¹¹.

שלמות ישראל היא אבות ובנים: הבני מתקן האבות, והוא מבנין אך גם קשור.

תְּמִימָה
בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל

35-29-M

5

וְיַעֲשֵׂה דָרְשֵׁנִים קְדֻשָׁתֶךָ וְאַתָּה תְּהִלֵּן

⁸²⁰ "מי יתנו טהור מטמא"

פרעה הוזע והוא אמר לארשונה: "הנה עם בני ישראל", והורה בכך שבני ישראל אלה הם עם, הם כרך אינס ייְהוּדִים פרטיטים אלא גוייו של עם. היי' העדרה שאנו נבו עם, "אשר בחור בנו מכל העמים"²¹, כלומר בריה מיהוות במוקן הכללי – יוצאת מפני הטמא של פרעה: החירות והגועל, פלא-הפלאים, שאנו עם – עם זו צירוף לי²² – נורק מפני של הרשות הזה²³. אבל אין זה ממש כלום, כי הכל מעשה של הקדוש בבורא הוא – גם פרעה וגם גלות מצרים. עכשוו, אנו הולכים ומוסעים בצדדים הדוחות של ההיסטוריה חבור מיעזרות זבורויות, וביטה זו מופיע מפני של פרעה, בין אם הוא ירע, בין אם לא ירע מהו וובתו הווה. על-כל-כניים, היודש מה מוגלה על זו. וכל שיק לשבוב האלוהי העילאי. לעילו להתרגל קצת להרכיבן מה מעשה כאן אינטנו, ולראות את הטעיד האלוהי העליון שמדובר עם עלי-ידי נון.

ויקח הורא לגביו ממש רבו הישקוף בנדכ' כל ירושאל²⁴ ש'קיבל תורה מסגיין.²⁵ על-ידי מי נזכיר לו שם? על-ידי בנו של הגור הזה. נורא ואיתך! פרעה הוא שנותן לנו שם טעם, ובתו היא הקוראת את שם של משה ובניו! אמג'ן, כל סדרי הדורותם הם לילך בר' ר'.

30

5

היום, שמהחנו כפלה. סימנו את ספר ברואשית, שהוא ספר האבות – אבותינו ארבים יצחק ויעקב, ואבותינו "מספר ב", שנימעשר שבתי יה, שמופיעים בהחתלה אנשים פרטיים, שורשים עם ישראל, ואחריך קראות התנברשותם כל-ישראל. היום אנו מוחלמים מסכת הדשה, ספר זה: חומש שמות. מיד

בזהבילה אלו נפוצים בשם. "זאלַה שמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל". לכארה, המלה "שמוֹת" מיהורת ולא היינו שמות כלל אם היה נאמר "זאלַה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", אלא שכן מבהיר עין שמות שלו. בוחילו מודגש הנגן המחויר של בני ישראל לשמותיהם, ככללו אחד מהם שם מיווה, אנטיבידואלי; לכל אחד היה שם פרטי איש, ובכשיו הוא מקבל שם חדש יקורה לך שם חדש אשר פי ד' יקברן². בעוד מספר פטולים ייגלה והשם החדש הזה: "הנה עם בני יִשְׂרָאֵל"³.

טב-ענין-ה-בְּ-בָבִילוֹן

עמ' — יצרה אלוהית

בבקבוקה הוזמת שבין צבוריות לחייביות היא הבחנה יסודית. מה שיותר כלל

ובבורי, הינו פהות בהiliary³. הופש הבחירה של האדם שיק' לחותם ארבע אמותו המצוימות. לא תמייד וכורסים את הכלל ההפוך הזה, שכן עין הבחירה שבין טוט לעז הוא רק ובאותן אשיש פריט, אבל ככל שמהוותה המוגרת של האדם מחיידית לכלילית — פחותה הבחירה. אדם הנמצא בלבד עשויה כפי שעולה על לבו, אבל כשאינו בלבד — לא כן הוא. אדם חברתי כבר אין בחרי, הוא כבוה משועבד למשפחה, להחברה, להוויה העיר, להוויה המדינה והוויה האומה. יש שלבים על גבי שלבים. למשל, אנו בני-אדם — האם קיימת אצלנו בחידה בבה? בעל כרhone אנו שיכים ליצירה האלוהית של הווינו או כבוי-אדם. לא וולונט'ו לא הימ' ולא אמורול, ואנו שיכים למן המתנו מוחך בכפייה של עובדה אלהית, הר נגיגיה³¹. האנוות מושוכת מאומות ומגוזים, ואנו שיכים בעל כרhone לחלק מסרים של האנוות, לנגן מיזוח של האנוות. אנו נגושים כאן בענין הרוישה, הגדטה את המשך הזרות, "שלשים" ו"זרעמים" ו"אלפים"³². בכך מתגלים הנסיבות של הסבה. כמובן, יש מדרגות, אבל על-כל-פיטים זו דוגמא. עובדת מציאווננו אינה מתחילה מתמול שלשות, אלא האומה הולכת ונוצרת ממש דרכות.

•pl-urə ə -ɪɒnə vʌt

מצאתה בירקארה⁴⁰: עשו ש נפשות היו לו
והכתבו קורא אותן: נפשות ביתו (עליל לו ו), לשון רכבים, לפי
שהיו עובדין לאלהות הרבה, יעקב שבעים הין לו והכתבו קורא
אותן: נש, לפי שהיו עובדים לאל אחד.
(כח) להורות לפניו, כתוגומו, לפנותו לו מקום ולהורות היאך
יתישב בה. לפניו, קודם שייגיע לשם. ומודרש אגדה⁴²: להורות
לפנוי, לתתקן לו בית תלמוד שם שם חטא הורהה.

כט. כהנמן 1.12

SON; CON; SIEZ;

לא אך להציל את הנפש הפרטית

או גם הכלליות מסובבי החיים החמורים, ולורמה אל הקודש היא מגמותה, כי אם לבנוין את המקודש עצמו, לישד מוסד מלכחת אל חי העולמים בכל מרחב עולם. חילתה לנו להשאיר את הטבע במעמדו השפל, מבלי לחשרו בקשר-החדש אשר לאור עולם שבאזור חיים¹⁵, שבו זוד מלך ישראל חי וקיים.¹⁶ לא הlion-ות-כח וזה זה מה שישיועתם של ישראל היא קמעא-קמעא¹⁷ כי אם גבורות-גבורות¹⁸, כביריות עלונה-המקפת כל וממלאה את הכל. והמחשבה באיתנותה, לפ' עומק גדוות תלמודה לפי חזור הכרעת בונתה, ולפי גדוות טהרת אידרות רצונת המשוגב בשוגב אלהי, היא היא המרוממת את הטבע וכל תוצאתו, את השמים הארץ וכל אשר בם. כל חילה של רשות¹⁹ העלינה, שגוייל רקייע וכמי הורשתה ודין ימי אינם מספיקים לכטוב אותה²⁰, בולת מוכחת היא לאנגולות בתור גלילות-aheadים לאוותה מכונת-הקדושים הנגדורה בתחום המרכבה, "היא היחה אשר תחת אלהי ישראלי", אשר חזה אותה הנביא גם בוגלה על נהר כבר²¹, ובתווך החומר העב הזה — אויר מלא עדזון-קדש דורי טלי לshed חי אורות הבורים ממרומי עליוני קדשים שורה, ומכל שורף קטן, היוצא מפעצות נוגחות הלאה מתמלאה כל נשמה חי-עולם. תשובה, תפילה, תורה, צדקה ומעשים טובים, בטחון בdry-עד-יע, ונחרה עליינה מאור צור ישראלי, ומשלחת-עולם על כל תוכני עלילות, מושל באמן צדיק מושל יראת אלהים"²², מושר באור גבורה של מעלה, ש"מלא-יכאות-ידון ידון"²³ מחייב היל גבורה, זאת גבורה-הענו שירית-ישראל מעתורתה בה, "שמות ואוצר ירננו לטמו, יערות ימתחא כף להונצמו"²⁴.

۱۰- مکالمه ایشانو - آنچه میگذرد

לכן ספר חדש זה פורח בז'ואלה שמות בני ישראל²⁶, והרי נינוח היה להחילה מיד את הרשימה ביל הקדמה זו? אלא שיש צורך להציג שאלות שנותן האנשים בתורה בני ישראל, ואנכם עד מעת הם יקבלו הגודה מיוחדת של שם. הדבר יכל יתברך ויתגלתה לאט לאט. מה שנאמר "... רֹב וְעָצֹם מִמֶּנּוּ, הַכָּה נַחֲכָמָה לֹא..."²⁷

אינם אלא דבריהם החיצוניים משביב. יש לראות בתוך כל אחד את פנויו
ההגהנה האלוהית שועשה אוthonו לעם. גם עכשווי וגוונים פפטטפים בקשר אלינו,
וכי הם מביאים עלי מה הם מדברים? וכי יש לנו שמן של מושג על מה
שמורחש באמנה ב'מוסדות ה��יכון'? לאט לאט יתגלה להם מה נעשה כאן ויראו
ש"אני ראשון ואני אחרון"²¹. יש להבתון היטוב כדי לגלוות את הסוד הפנימי של
כל הביטויים הללו. יש לזכור את ד'²² הנטויה²³ בכל סדרי המאורעות
והמפעלים החיצוניים, ולראות בעין פרקודה שכל גלגוליו היחסוטריים הם גילוי
אל הלה²⁴

קדושת הפרט וקדושת הכלל²²⁸

ונכוןו למלכרים בתורה משפחה ונשנעו לעם, מכח הגדה החזקה והזרע הנגינה של רבנן כל המעשים. כאן ונגשים עם יסוד היסודות: ערכנו המזיהר הוא בתורה עם. אשר חבר בנו מכל העמים²¹, יהודים, אדיקים חוסדים נמצאים גם אצל אמוראות העולם²². דרבני קורש של המהראל, ב"צח שוראל" פרק יא, מבהיר היחס בין קדושת הכלל לקדושת הפרט. ונכן שגם אצל אמוראות העולם יש אדיקים, אבל זה באפין פרמי ויזורי. החידוש שלון בהיסטוריה, הганנות מהייחדות לנו, האזכורת הספציפית לנו בעולם, היא מצד היוננו עם, צבור, כלל.

"... כי לעם הלא נהינו במצרים ועם יציאת מצרים. וכוננו למגדלים בחור משפחה על-לטמת ליצאת שם בטור עם. כל היהוד שמלכיזיאונן זו בדור נם נחישד ונתגלה בחזרונו במצרים, שכן ראיו והיה יעקב אברון ליד למצרים בששלואות של בתרול, מינזרה ההברית של ביהירותה הדרתית האלהית נם אברום אבינו: אך י היה דעך באזק'אל'להם — ואזה'ב ציאנו, ידוע רביעי ישובו הנה: ההברית והראשונה עליון, שנכנענו בדור בני שודאל.

זהה אמרות נרנדי. "רנו יונטו שואל ב עט"
ומגנום זיבר מושפע האשרו ואלהו, להבירה זו: "שלוח את עמי, יהיימן
לי פסילה מכל העממים", עד כי ליק ר' גמורי. ואםם בן סדר הנגןון
של קורא רוחות-ירמאש, רוכן כל המעשימים, בגוריי גול עלילתוין על
זריך ביבראם, מוששת ועד אורה, מושחתת יצאת מגוריים עד אורה
מיינן אלה, אשר הבהירו הממשית לעל בוגנותה של מריית ישראל עצאה
מתוך אחות הבני פיל וונדרה, והנה הרגלה החביבה, כי אמנס קמה והיינה
מדינת ישראל, קם ונזהה וה קידושה-שם שללה המונגול ממלעה מעל כל
היללוין. יאמבו בוניאן הגדיל ר' לישוטה שב אלה. — הגדיל ר' לישוטה
עמנון. יזרוי שליח ציו מן החור, ומפני המם עלי. וכך דרכו בעולם
בעולם של אלוד עולם ר' ברוא קצתת הארצן, של ר' אליז' ישואיל
אשר מלבדו בכל משלהן, מבני המגזרים וחוץ דוד מגירים יופיע יוננו

תְּהִלָּה גַּם כֵּן

4

12

13